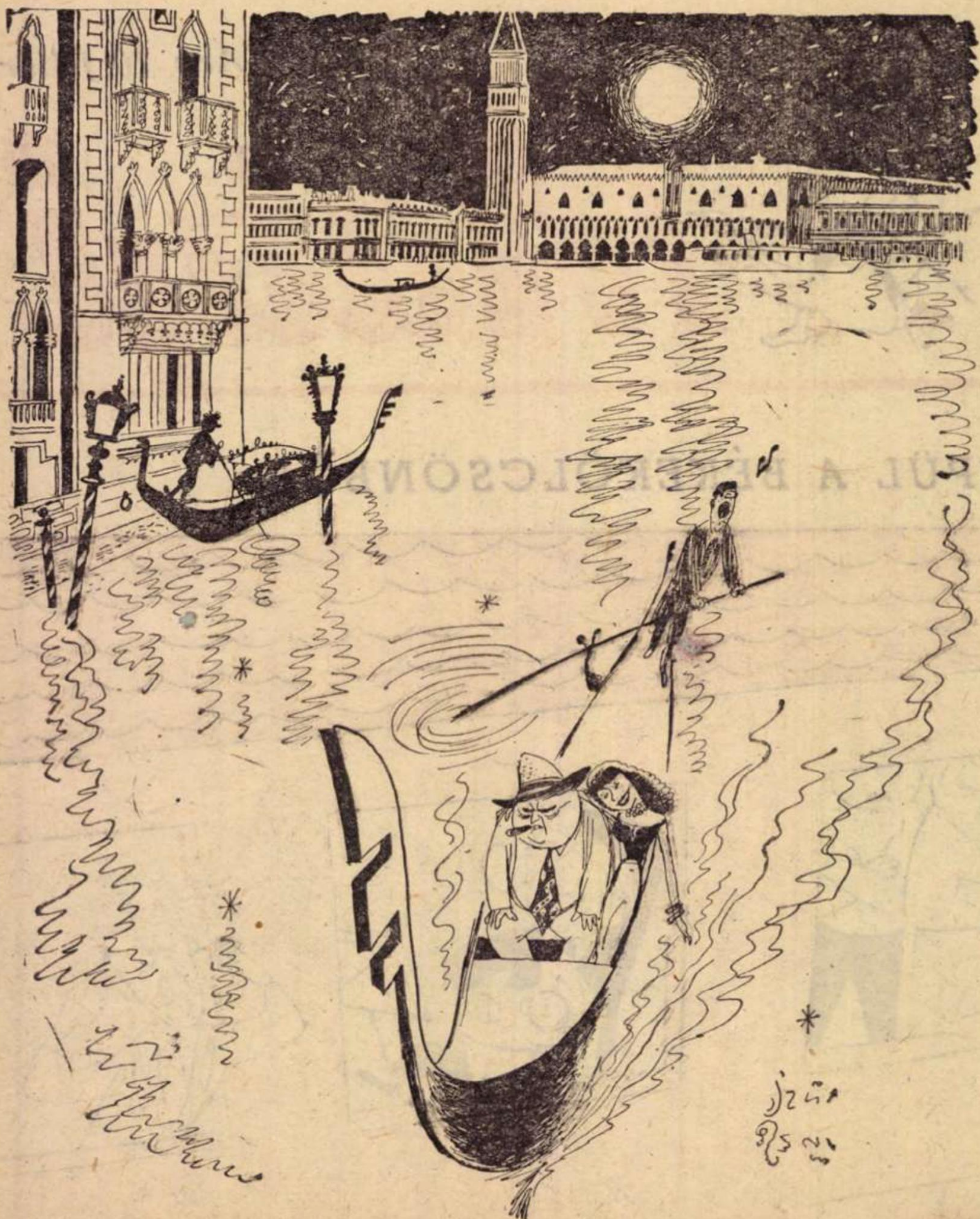
XI. évfolyam, 42. szám.
1955. október 20.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

SOK ÚJ LAKÁS ÉPÜL A BÉKEKÖLCSÖNBŐL

– Szakikám, ha ismernék a társbérlőimet, jobban rákapcsolnának!...

Egy amerikai nagytőkés Velencében

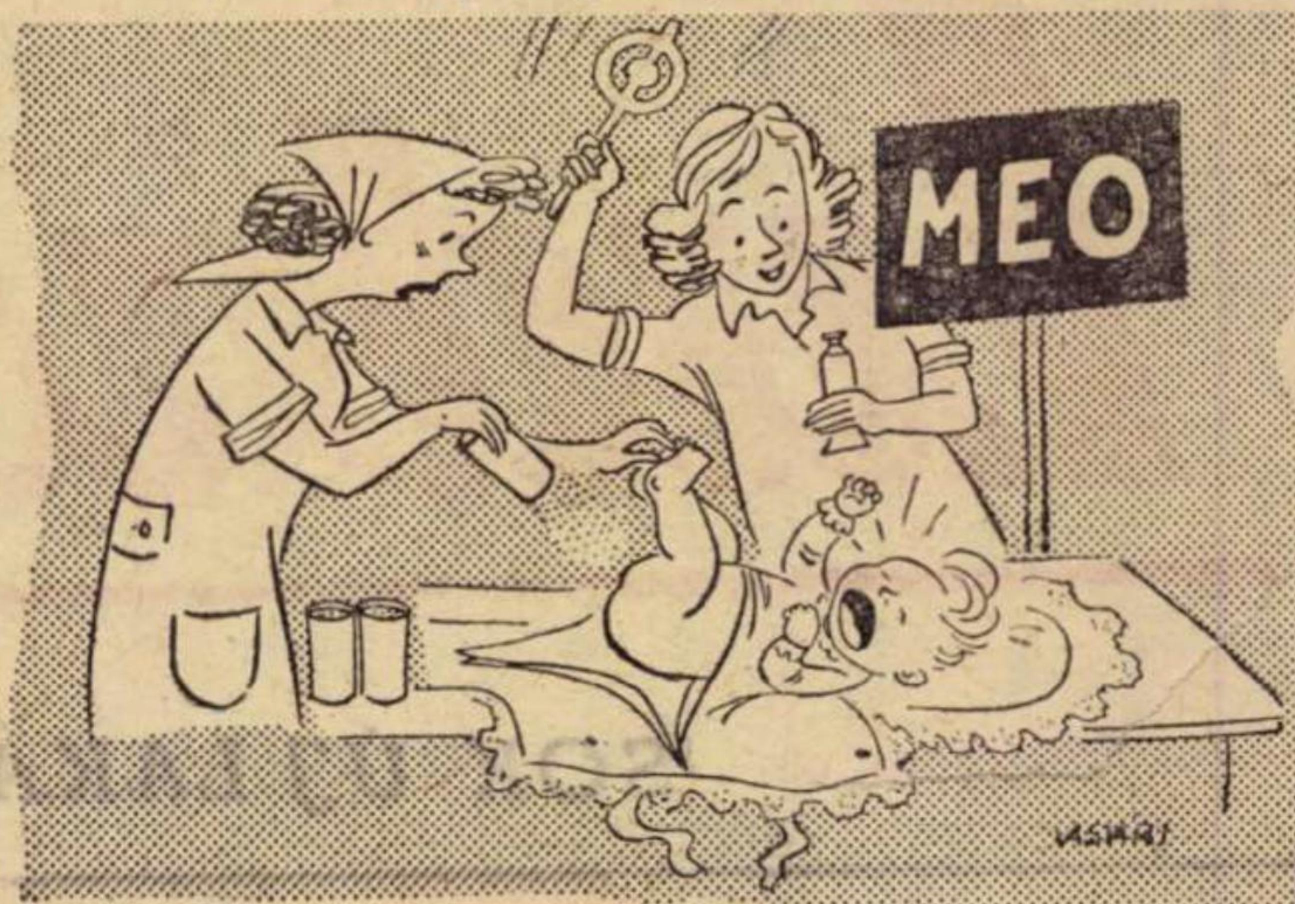

— Mondd, darling, mire gondolsz ebben a mámoros éjszakában?
— Az olasz-kínai kereskedelmi tárgyalásra! . . .

(Szűr-Szabó József rajza)

Két pillanatkép a BUDAPESTI ILLATSZERGYÁR-ból

(Nem mindig kifogástalanok a csecsemőápoló szerek)

— Kedves csecsemőkartárs, tessék a panaszt konkrétebben megfogalmazni!

(Kozmetikai cikkeket exportálunk az arab államokba)

— Kérek egy Durdillyt, de ciklámen színű legyen . . .

Gedeon medvét lő

A sors néha oly kegyes, hogy a jót jóra halmozza, mint Sziva Gedeon esetében is, kit mely napon abban a kegyben részesített, hogy Malvin lányát férjül adja, egyúttal még egy medvét is lőhetett. No, csak sorjában.

A járási székhely egyébként is forgalmas, de ezen a napon a jóból is sok jutott a járókelőknek. Hol jobbra, hol balra csavargatták a fejüket, mivel jobbról nagy kurjongatással közeledett a hazafelé tartó násznép, balról meg éppen akkor fordult be a Nyári Cirkusz kocsikaravánja. A nagy forgalom megakasztotta a násznépet is, s hogy a jó kedvből egy pillanat se maradjon kihasználatlanul, piskótával, kaláccsal célozgatták a ketreceket. A medve leeresztett ajtóval utazott, így neki jutott legtöbb a röpülő nyalánkságokból, amit sorra el is nyelt.

Egyedül az ifjú férj őrizte meg komolyságát, amiben nyilván segítette a kocsin ülő Márkus Vendel, aki nem átallotta a fülébe súgni: „na, öcsém már te is bent vagy a ketrecben."

Aztán megint hajrá: a lovak sebesen röpítették a lakodalmas népet hazafelé. Ezalatt odahaza is folyt a készülődés. Az esős augusztus a házba szorította a lakodalmas népet. Evégből a szomszédba kerültek a szekrények, a kamrába az ágyak, az udvari diófa alá a roggyant sezlon, dülöngélő lábaival. Be a házba meg a szomszédok asztalai, körül kevés székkel, de rajtuk elegendő pallóval, ülőhelyként. Nagy az összefogás ilyenkor a szomszédsággal.

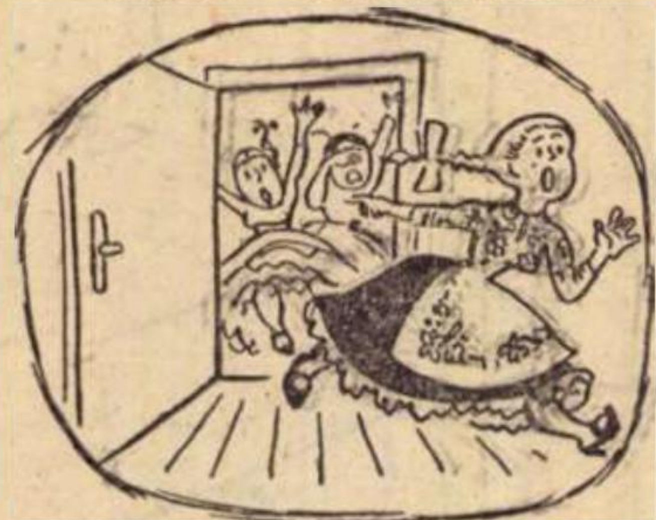
A lakodalom annak rendje módja szerint eljutott egészen abba a fokozatába, hogy Sziva Gedeon is csáléra vágta kalapját s nagy kurjangatással derékon kapta élete párját egy csárdásra. A hangászok a frissnél ugyancsak ügyeskedtek, hogy megadják a módját a lábaknak, amikor kivágódott a szobaajtó s rémületes sikongással egymás hegyénhátán bukdácsoltak be az udvaron szellőzködő koszorúslányok.

— Ott. . . ott van a kerítés mellett . . . — így az egyik.

— A szoknyám után kapott . . . — szólt a másik.

— Befeküdt a kert alá . . . onnan leskelődik — lihegi a harmadik.

— Na, én majd adok neki —

gyürőzködött Gedeon s indul az ajtó felé.

Örzse néni, a komaasszony sebtiben keresztet vet s már lefetyel is:

— A cirkuszból szökött meg! Az, amék a láncon táncul. . . .

— Csend legyék! — int Gedeon s a zárt ajtón át az udvarra figyel. Lehet, a lányok rémet láttak, dehát egy medve nagy dolog. Próbát tesznek. Rést nyitanak az ajtón. Gedeon fél fülét tisztes távolra tartva a nyilástól, lélegzetfojtva fülel. Semmi nesz. Aztán nekiereszti a hangját:

— Burkus, te! Né!

A medve nem válaszol. Gedeon bátor ember hírében ál a faluban. A hír csorbát ne szenvedjen, hát átpréseli magát a nyíláson s megpróbálja jobb belátásra bírni a medvét.

— Adjatok egy falat fasérozottat — szól hátra. Odadobja, ahol a medve van. — Ne, egyél, ha éhes vagy . . .

A medve nem moccan.

— Azt csak benyalja — állapítja meg Sánta Gizi néni. — Többet vessen oda neki, Gedeon szomszéd.

Már nyújtják is a sültet, egy egész tányérral. Gedeon nagy garral elönti a húst a sötétségbe. Lehet, a medve csak a nyerset eszi, ehhez nincsen inye,

— Eszik már?

— Akkor csámcsogna — fordul vissza Gedeon.

— Szomjas a medve! — fogja fel valaki könnyebben a dolgot. — Dobj neki egy pint bort is, Gedeon.

Gedeont elönti a méreg:

— Marokra emberek! Akiben vér van, az jöjjön mögöttem.

Nem megy senki, pedig vér van most mindenkiben, csak úgy pezsgeti a zsíros étel, a nehéz bor, Gedeon is marad.

— A veszett kutyát is szabad agyonlőni, lőjjön hát, Gedeon szomszéd — sipít Sánta Gizi néni.

Gedeon lőné. Csakhogy a puska a kamrában lóg a szegen. Oda meg az udvaron át vezet az út. Ha nem lövi le a medvét, a hetedik határban is azt nevetik majd: Gedeon egyszer lőhetett volna medvét, azt is elszalasztotta. Hát nem olyan vadász ő!

Nyitják az ajtót. Gedeon átbújik és oson a fal mellett. Keze a kamraajtót keresi, füle a medvére figyel. Itt a kilincs! Beugrik a kamrába. Golyóra [illegible]. Nagy vadnak az való. A fegyver csövét az ablakon dugja ki és gondosan céloz. Az ám! Medve van a diófa alatt! Innen, ha sötét is van, egészen jól látni. Fekszik a döher bestia és akkora feje van, mint egy sajtár.

A ház egy nagy fül. Mindenki a lövésre vár. Durr!!! A lövést követő süket csöndben csak a medve morgása hallatszik:

— Mrmmm . . . zumm . . .

— Eressz bele sógor még párat! — kiáltanak a szobából. Gedeon lő most már biztatás nélkül is. A golyós tölteny hamar elfogy, ráadásként egy-két sörétest sem sajnál a medvétől. A nagy lövöldözéstől süket már Gedeon, de a lakodalmasok is. Nem hallani morgást a medve felől. Gyűlik a mersz az emberekben. Öten markolásszák a téglát a fal alól és sorban megcélozzák az ormótlan sötétséget.

És a medve rendre válaszol minden dobásra:

— Mrmmm . . . zummm . . . — iszkol a násznép a házba.

Megzörrenik a szobaablak.

— Szomszéd! Hé! Nyissák ki! Mi az istent csinálnak maguk a lakodalomban?

Az ablak alatt vagy tizen állnak az utcából. Hamar szót értenek. Nosza, vasvellát, fejszét kap a környék s elállanak kaput, kiskertajtót, kertalját. A lakodalmasak meg sorra másznak ki az ablakon, ételt, italt hátrahagyva. Nincs olyankor étvágy, amikor az ember saját bőre is hasonló veszedelemben forog.

A szobában nem marad más csak Gedeon és Malvin, a maguk életepárjával. Az ajtó be van riglizve, biztosítékul asztalokkal, pallóval megtámasztva. Ültükben nyomja el őket a keserű álom.

Virradatkor Gedeon kapja fel először a fejét. Tisztán hallja, valaki hangosan nevet, kacag, aztán torkaszakadtából röhög az udvaron. Aztán még egy hang, még egy. Egy nevetés az egész udvar, az utca. És hangok:

— Na, ezt Gedeon alaposan eltrafálta! Hahaha . . .

— Rapityára lőtte a hasát neki! Hihihi . . .

— Még a fejit is eltalálta! Hehehe . . .

— Na, a Gedeon mezítláb is leszállhat éjjel az edényre! Medvebőrön finom járás esik . . .

Gedeont elönti a forróság. Az ő medvéjét gúnyolják. Az anyja ne sirassa! Ö lőtte, punktum! Hogy ő mit tesz a bőrével, ahhoz kinek mi köze? Fölborítja az asztalokat, félrerántja a riglit és sarkig tárja az ajtót. Szemével a medvét keresi. S hogy meglátja, már tudja, miért a könnycsordító nevetés.

A sezlon ott áll a diófa alatt. Szétlőtt vászna alól kiváncsian kandikálnak ki öreg rúgói s a rájuk akadt kócot cibálja a hajnali szél.

— Gedeon, oda a vadászbecsület — vihognak a körülállók.

Gedeonnak nem jön hang a torkán. Lám, az asszonynépnek kell megmenteni azt, ami még menthető.

— Kendtekről se mossa le a keresztvíz, hogy hajnalig strázsálták vasvellával a sezlont.

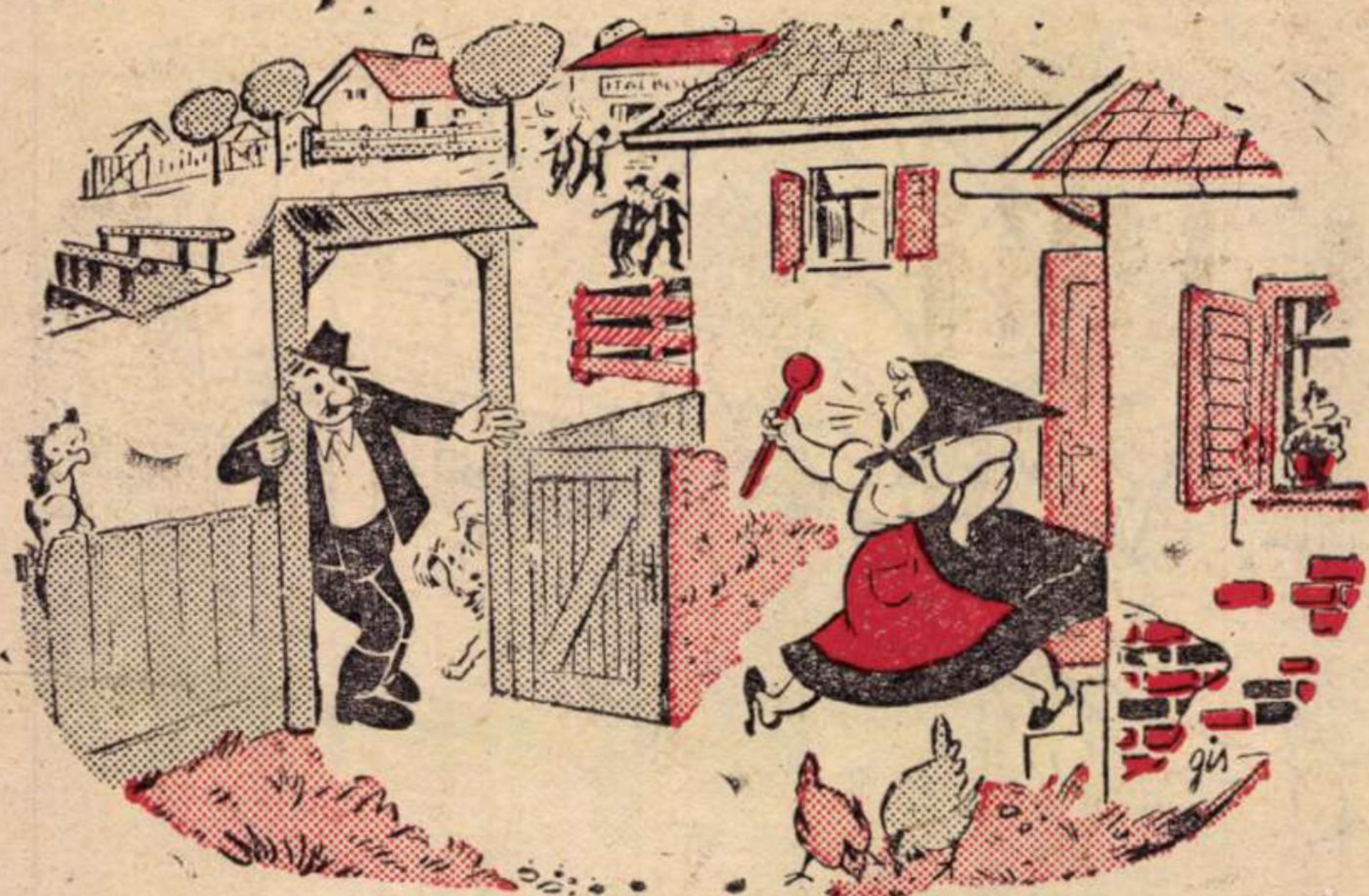
Ez már szentigaz. S az összefogás újra olyan egységes lesz mint az éjjel volt: tizen nyúlnak egyszerre a sezlon után s viszik a szénáspadlás legrejtetteb zugába.

Ugy hírlik, hogy Sziva Gedeon falujából az augusztus végi állatvásárra csak ketten mentek el.

Mert ki szereti azt, ha az egész járás rajta nevet . . .

Benkő Károly

Aminek nem szabadna lennie

— Megálljon csak! Azt mondta, hogy a begyűjtőhelyre megy és hárman is látták a kocsmában!
— Hát mit csináljak, ha egész nap ott volt az átvevő?!

Útépítők

akik azt hiszik, hogy a tábla nekik szól

Női dolgok XLIII.

— De szívecském, miért vagy dühös? Neked akarok szép lenni...

(Vasvári Anna rajza)

5 kérdés 5 felelet

A diósgyőri Lenin Kohászati Művek egyik nemrég felépült új üzemében Fejér Ernő technikus elvtársat keressük, a hírneves újító-feltalálót. Hamar feltaláljuk magunkat az óriási teknőben feltálalt szürke porkupacok között és kisvártatva megtaláljuk a feltalálót. Vastag porréteggel álcázza magát, de mi vakmerő porolással felfedjük kilétét és az anyagvizsgáló laboratóriumban kivallatjuk, mert tudjuk, hogy mint Zeus fejéből Pallas Athene, Fejér Ernő elvtárs fejéből is úgy pattant ki 1952 őszén egy nagyszerű találmány, amelynek külön üzemet építtetett a gyár. Ki a feltaláló, mi a találmány? Ez a két kérdés csábított bennünket egy kis diósgyőri kérdezősködésre.

1. kérdés: Mit csinál az új üzem?

1. felelet: Allitál.

— Mi? Mi? Micsoda? Mit csinál?

— Allitál...

2. kérdés: Mi az allitálás?

2. felelet: Az allitálás nem más, mint felületileg termikusan kezelt fémbevonat diffúzió útján.

— Há... há... há! Jé! Ezt nem is gondoltam volna.

— No, látja.

3. kérdés: Miért van szükség allitálásra?

3. felelet: Egyszerű. Az allitáláson átesett vas, acél, öntöttvas, tűzálló-tégla ellenáll a termikus hatásoknak és akkor sem esik baja, ha korózió éri. Gondoljon például a rekuperátorra!...

Képtelen vagyok rágondolni. Míg rajzolónk Fejér Ernőt rajzolja, én a kifejezéseit fordítom le a saját — mindenesetre közérthetőbb — formanyelvemre. Íme:

Ha betegek vagyunk, s termofort teszünk a hasunkra, hőhatás ér bennünket. Ilyen hőhatás érheti a vasat, az acélt is. Ha sok a savunk, gyomorégést kapunk. Ilyen savhatás érheti a vasat, az acélt is. A túlzott hőhatás ellen mi kikapcsoljuk a termofort, a túlzott savhatás ellen szódabikarbónát veszünk be. Fejér Ernő elvtárs az acélt és a vasat hő (termikus hatás) és savhatás (korózió) ellen allitálással kezeli. Egyszerű gyógymód az egész.

4. kérdés: Ön találta fel ezt shippszódát?

4. felelet: Nem! Külföldön már allitálnak, nálunk eddig drága i krómnikkelből kellett készíteni a hatásnak kitett lemezeket, öntvé A rekuperátor például...

(A rekuperátor hátborzongató h sa ellenére egyszerű levegőelőm berendezés, amely gázfűtésű kem nél használatos.)

5. kérdés: Mit talált fel ön?

5. felelet: Azt az olcsó, belföl xitkeveréket, amellyel a külföldö nált drága anyagok helyett épp tasosan allitálok.

— A szakmai kérdések után tal jünk át az anyagiakra!

— Máris hétmillió forintot tal tunk meg a népgazdaságnak.

— És az egyéni gazdaságnak?

— Eddig 5000 forint újítási díj tam, de még legalább százezer j

— Mit vesz a százezerből?

— Horgászfelszerelést.

— És még mit vesz? A százez horgászbot után csak marad m lami?!

— Hát... ezen még nem gon tam, de egy családi házat biztos szek. Meg egy motort, egy trak egy repülőgépet...,

— Csak nem?

— Miért ne? Hadd legyen a g nek! Olyan szépeket lehet kapn téküzletben...

Országh G

Szüret

— Ebből is bor lesz, édesapám?

Kartács Károly kalandja

ülföldi szemle

Szörnyű bűncselekmény

aily Herald" október 5-i száma az egyik írügynökség (British United Press) jelen- omán két elvetemült amerikai bűnöző ről számol be. Tettüket előre megfontol- an állapotban, körmönfont módon követ- Lecsapott azonban rájuk az igazságszol- : egy virginiai bíróság mindkettőjüket öt- rtönre ítélte. Elvetemültségükben ugyanis nentek, hogy házasságot kötöttek. Nem ak örök hűséget esküdni egymásnak, sőt megátalkodottsággal már az együttélést ezdték.

fi Lee Smith, egy 49 éves fehér ember, ae Ruan, egy 50 éves néger nő. Virginiá- vénybe ütköző a „vegyes" házasság. Az egy másik államban kötött házasságot, azonban már mint férj és feleség haza- elnyerték méltó büntetésüket házasság követett orvtámadásukért.

Illusztris szerző

ngolszász könyvpiacon mindig is nagy pél- mnak örvendeztek a bűnügyi regények. múltban Amerika első számú kasszafúró- lie Sutton írta meg emlékezéseit. Ebbe a a tartozik Otto Skorzenynek, Hitler volt rnokának emlékirata is, s helytelen len- gyni Hjalmar Schachtnak, *„Hitler pénz- arázslójának"* könyvét, amely *„Első* 76 címmel jelent meg az angol könyvpiacon, n 25 shillingért kapható. A „New States- Nation" című hetilap ismertetésében kü- Schachtnak a következő megállapítását igyelemreméltónak: *„Semmi sincs a múl- olyasmi, amiért szégyellnem kellene ma-* ' A szégyenkezés sohasem volt a nácik dala.

Világító ruha

New York Hera'd Tribune" beszámol arról, z országúti balesetek elkerülése céljából ruhát hoznak forgalomba. A ruha sem- sem különbözik a közönséges ruhától, de étben rávetődik az autó fényszórója, vilá- étben sétáló szerelmespárok nyilvánvalóan s nélkül szert tesznek világító ruhára, utószerencsétienség ellen nem elég az, ha csak a boldogságtól sugárzik.

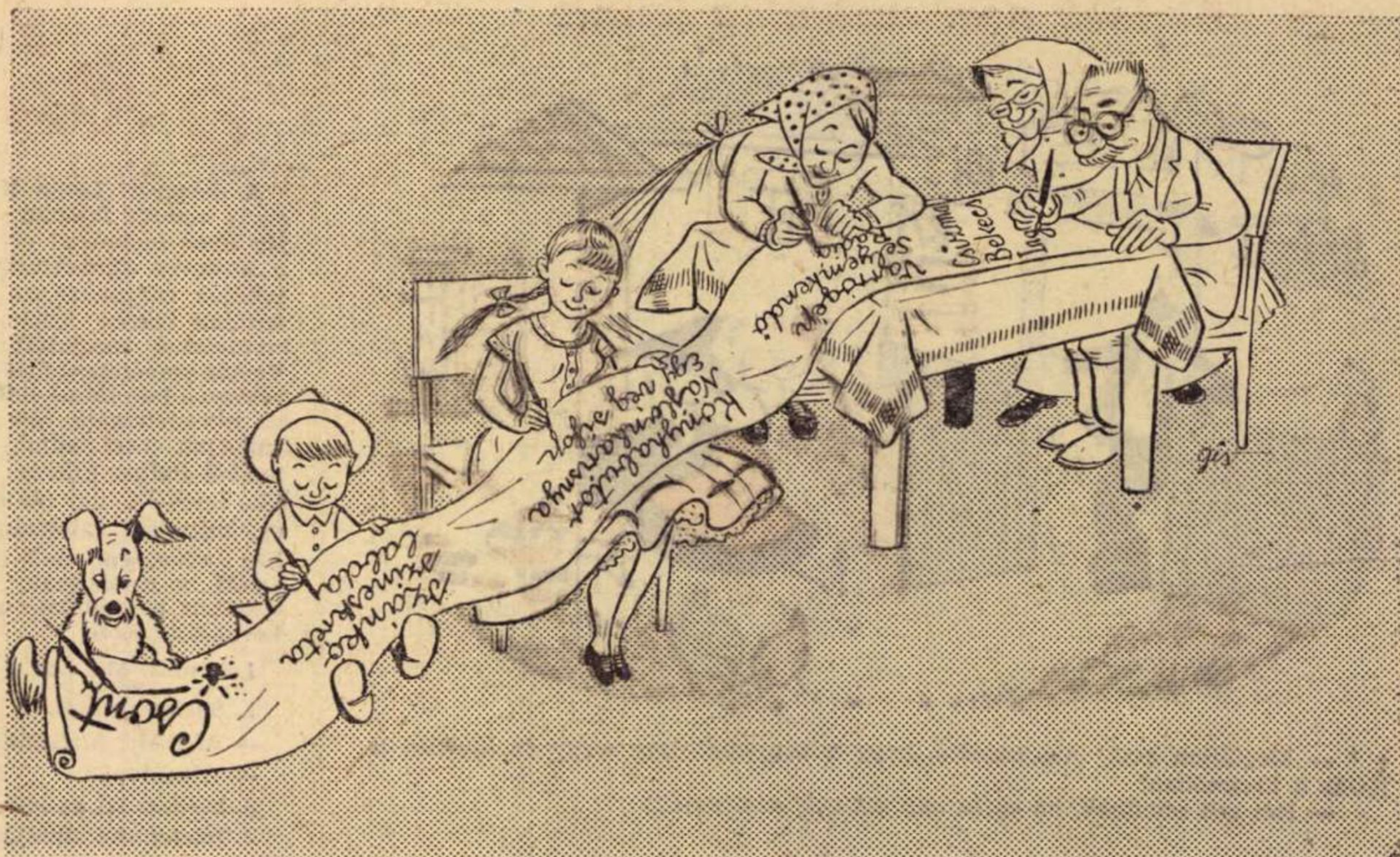
Rajzos példázat

Z EMBEREK ÉRDEKLŐDÉSÉRŐL

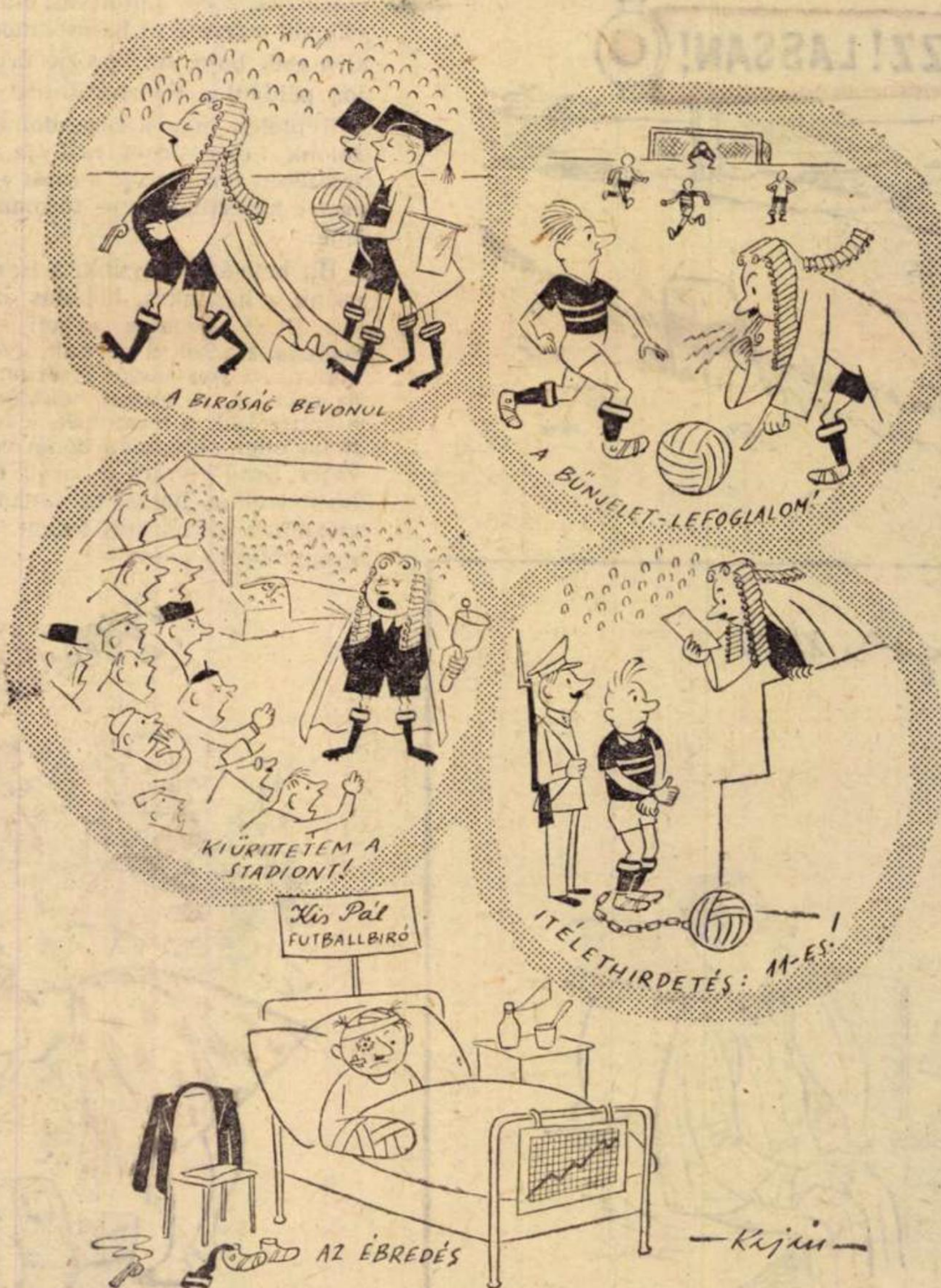

Zárszámadás előtt

A FUTBALLBÍRÓ ÁLMA

Reprezentatív személy vagyok

— Jaj, még szerencse, hogy a szebbik ruhám van rajtam — gondolom hirtelen és egy pihét lefricskázok magamról: két fiatalember jön velem szemben, 20—30 lépésnyire vannak tőlem, de már innen látom, hogy nem hazánkfiai. Mindkettő erősen szőke, németül beszélnek, miközben hevesen gesztikulálnak. Valószínűleg a vasárnapi futballmérkőzésre jöttek, osztrák szurkolók, vagy túristák.

Már messziről szemügyre vettek engem, figyelnek, néznek, és ezt nem is csodálom. Járókelő vagyok a pesti utcáról, egy számukra idegen ország fővárosában, és mint ilyen, néhány pillanatig, amíg itt elhaladunk egymás mellett, az ő szemükben egy népet képviselek. Megszédülök egy kissé a felelősség nagy súlyától, érzem, hogy minden mozdulatomról mély következtetéseket vonnak le, és ezekről azonnal általánosítanak.

Igyekszem könnyednek látszani. Lazán lépkedek, vigyázni kell azonban, hogy ez a stílus ne menjen el a nyegleségig. Erősen, sportszerűen teszem lábaimat az aszfaltra, mivelhogy ezek sportkedvelő emberek, ezekre leginkább az ilyesmi hat. Ide nézzetek, jó sporttársaim, nem oda Buda, nem fontos kimenni a stadionba, figyeljétek meg ezt a járást, ezen sok mindent le lehet mérni, van itt izom, rugalmasság, szufla, még akkor is, ha nem én vagyok Puskás öcsi. Nálunk még a szürke járókelők is ilyen keményen tudnak közlekedni.

Közeledünk egymáshoz. Enyhén mosolygok, megértően, biztatón, csöppet sem nagyképűen, csöppet sem tolakodón, épp csak annyira, amennyire két külföldinek kijár. És hogy szilaj jókedvemet is fitogtassam, szerényen, de mindenesetre hallhatóan egy tiszta csengésű dalocskát fütyürészek.

S már el is képzelem magam előtt, hogy odahaza ezeket a jó bécsieket hozzátartozóik várni fogják a pályaudvaron, frissen leugranak a vonatlépcsőről ölelő karjaik közé, gyors szóváltásba kezdenek a mérkőzésről, alig győznek válaszolni a sok kérdésre, egyik azt kérdi, milyen volt a bíró, a másik afelől tudakozódik, ki volt a mezőny legjobbja. A kedélyes rokoni együttes később elmegy a „Kék Dunához" eszpresszóba, a világjárók élményeikről mesélnek, de lassanként kifogynak a szóból és a társalgás kissé lapos lesz. Ekkor valaki megkérdi:

— És mondd, fiam, milyen emberek a magyarok?

Az egyik utazó azonnal megörül a jól megválaszolható kérdésnek, hálásan néz a kérdezőre, majd összehúzza a szemöldökét, a semmibe tekintve. És ebben a pillanatban rám gondol! Rám, a szürke pesti járókelőre, akivel néhány pillanatra összehozta a sors kiszámíthatatlan akarata.

— A magyarok — kezdi megfontoltan és rólam általánosítva, s eközben új és jól szabott ruhámra, mosolyomra, kemény lépteimre gondol, felidézi a füttyömet is — derék emberek. Szeretnek öltözködni. Minden mozdulatukon látszik, hogy országuk sport-nagyhatalom, derűsek és jókedvűek! Nagyon megszerettem őket.

Eközben a két fiatalember elhaladt mellettem. És hirtelen a hátam mögött kirobbanó röhögést és magyar szót hallottam:

— Hahaha ... ez óriási volt ... ezt átejtettük, hahaha ... láttad, milyen megilletődve nézett bennünket ... Azt hitte, osztrákok vagyunk ... Hahaha ... a marha ...

Vigyen el benneteket az ördög ...

Csanádi Ákos

MIKLÓS DEÁK KRÓNIKÁJA

DAL A CIPPZÁRRÓL

Békéscsabán a ruhagyár
Ujítással lep meg minket:
Készülnek az újszabású
Villámzáras férfiingek.

Hogy mért hívják villámzárnak?
Egyszerű! Mert estefelé
Ha rángatjuk, gyakran mondjuk:
„Hogy a mennykő csapjon belé!"

SZÜRET TOKAJBAN

Október hó huszonhárom!
Végigfut az öröm rajtam,
Nagy szüreti felvonulás
Lesz e napon majd Tokajban.

Legjobb bár az egyenes út,
Annyit hozzá kell még tenni,
Hogy szüreten kivételképp
Lehet cikk-cakkban is menni.

EDMA vázlatkönyvéből

Az álszemérmes

A kicsinyes

A hatásvadászó

Ötévesek a tanácsok

— Még sok ilyen szép születésnapot kívánunk a mi kedves tanácstagunknak . . .

Találkozás a nádifarkassal

Hol lát az ember nádifarkast manapság?

A hatoson.

Indulunk a Moszkva téri végállomásról s bőrkabátos utas száll fel a peronra. Zsemlyeszínű szőrgombolyag a karja hajlásában: párhetes ebkölyök. Barna szalag a póráz, cipőpertliből a szájkosár.

Álmosan pislog az utasokra.

— Jé, beh aranyos kutuka — selypit neki egy nő. — Puli?

A bőrkabátost mintha tőrrel szúrták volna szíven.

— Nádifarkas — mondja reszelős torokhangon és körülnéz, tisztában vagyunk-e azzal, mit jelent a szó.

Tekintetünkből látja, ebanalfabéták gyülevész hada ez itt, nem is tudni, mivégre teremt ilyeneket az isten. Csak a szemközti kopasznak a szeméből csillan szakértelem, neki folytatja hát, a közlés súlyához mért nyomatékkal és egy terccel mélyebben:

— Alaszkaival keresztezve . . .

A kopasz némán bólogat. Egyszeribe északi és zordon a hangulat, magam is enyhe borzongást érzek, a nő azonban süket a légköri változásokkal szemben, és tovább kérdez a maga csacska, pesti módján:

— Tud pacsit adni?

A bőrkabátos megvonaglik. Pacsit . . .! Egy nádifarkas. Alaszkaival keresztezve! . . . Lesújtó pillantással fordul el a nőtől, aki feltételezte róla azt az aljasságot, hogy pacsira tanítja a többszörös vérfarkast. A kopasznak mondja:

— Az anyjának, a Rexnek, a terhesség alatt naponta másfél kiló nyers marhahúst adtam.

— Attól nagyon vad kölykei lesznek — bólint a kopasz.

— Azt akartam — villan a bőrkabátos —, ellés után két hétig marhavérben főtt kukoricát kapott idegnyugtatóul. De idegen még most sem közeledhet a házhoz.

— Nekem volt egy kutyám, a Cézár — veszi át a szót a kopasz —, azt nem lehetett szíjon vezetni. Láncra fűztem, de előbb a lánc végét kétszer megcsavartam a csuklómon.

A bőrkabátos nem hagyja magát.

— Rexnek — azt mondja — ujjnyi vastag vasból kellett szájkosarat csinálni, mert a drótot elharapja.

A csehek három darab ezrest ígértek érte.

— Cézárt négyezerért adtam el — felel a kopasz hidegen.

A bőrkabátos kezd dühbe gurulni.

— A Rex hírhedt orvvadász — meséli. — Az erdész pikkel rá. Megüzente, hogy lelövi. De nem lehet. Rex tudja, hogy az erdőben tilos a nyúl. Megvárja, amikor kijön a vetésre és ott csípi nyakon. A múltkor egyszerre kettőt hozott.

A kopasz bólogat, jeléül anna hogy mindennapi történet. Céz azonban e téren is különb vo És meséli, hogy azt is le akar lőni az erdész, de Cézár lesbe áll kiragadta kezéből a puskát, let rítette az őrt és gallérjánál fogv vonszolta a kapuig.

A bőrkabátos a fogait csikorga

ja és ordít:

— A Rex nyáron nem iszik v zet. Ha szomjas, felugrik a fá és ráz magának érett körtét.

A kopasz meghökken egy kicsi de aztán hagyja. Szeméből l tom:

— Várj csak, várj, szerencsé len, hazudok én neked mindjá akkorát, hogy lefordulsz a vill mosról.

A bőrkabátos azonban megse tette, hogy felülmúlhatatlan m se készül. Ahogy befutunk a Ma git-híd budai hídfőjéhez, váratl nul leszáll. A nádifarkas felre zent álmából és óriásit ásít. Ga dája fürge léptekkel viszi a szen endrei HÉV-hez, amely félórár ként indul innen, Alaszka felé

A rászedett ember csalódása i ki a kopasz arcára. Bennemarad a történet. Körülnéz, kinek lehe ne elmondani. Az ellenfél megfu tamodott. Hosszan néz utána é gúnyosan legyint:

— Nádifarkas — mondja — nádifarkas . . . Birkapofájú korc Ha megnő, kecskeformája lesz é mekegni fog.

(K. J.)

A humor könyvéből

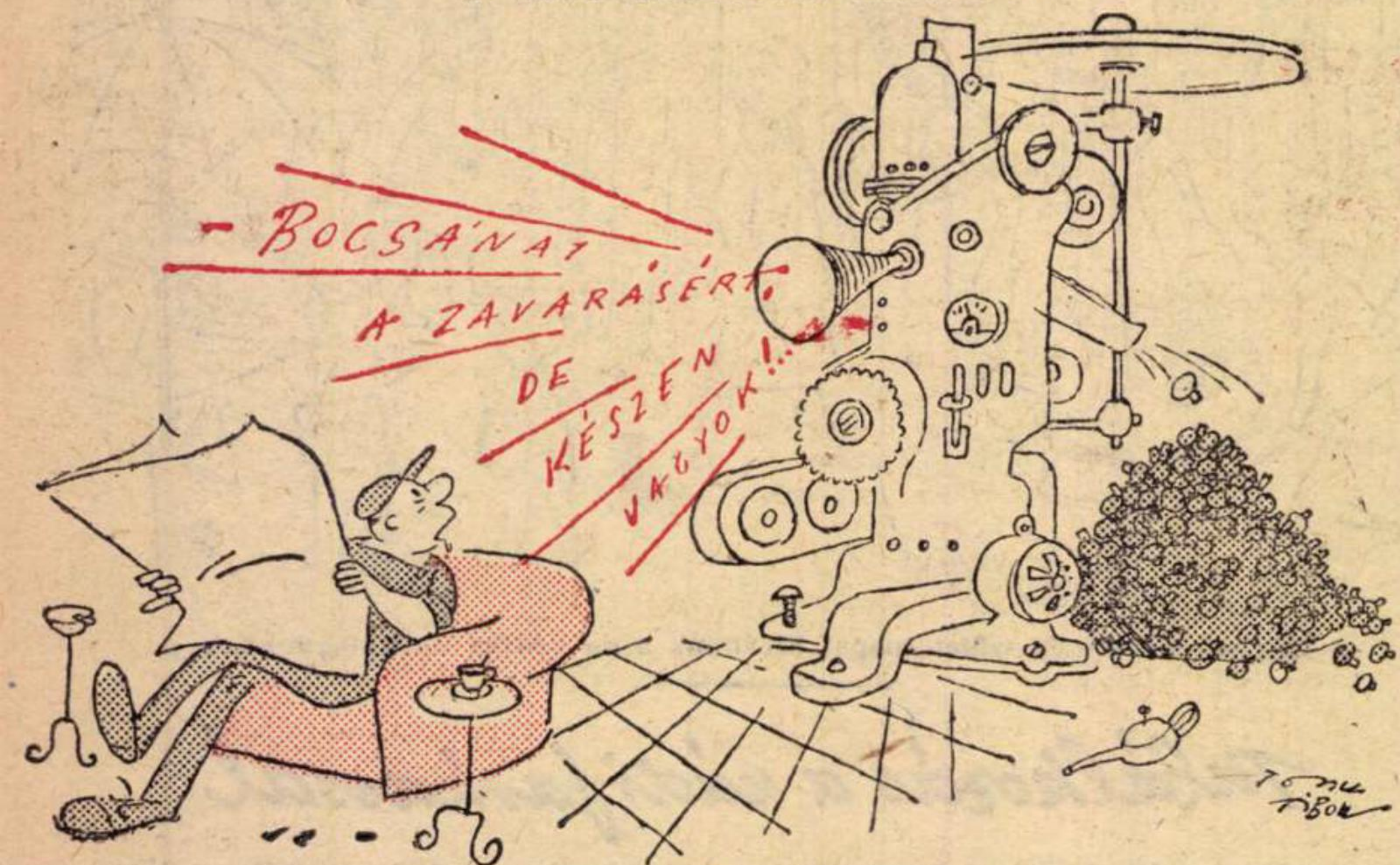
LIGETI DEZSŐ szobrász — becéző nevén „Pipi" — hatalmas testi erejével és robusztus művészi képességeivel egyformán közismert alakja volt a régi Budapest művésztársadalmának. Hermina úti műterem lakásában boldog családi életet élt a feleségével, bár a bohém természetű Pipi rendszerint a hajnali órákban vetődött haza.

Amikor a művészklubban elterjedt a hír, hogy Pipi belvárosi lakásba költözik, megkérdezték tőle, miért hagyja el a Hermina utat?

— A feleségem fél — hangzott a válasz —, hogy a sötét Hermina úton leütök valakit.

Éljen a technika! I.

A százszázalékos automata

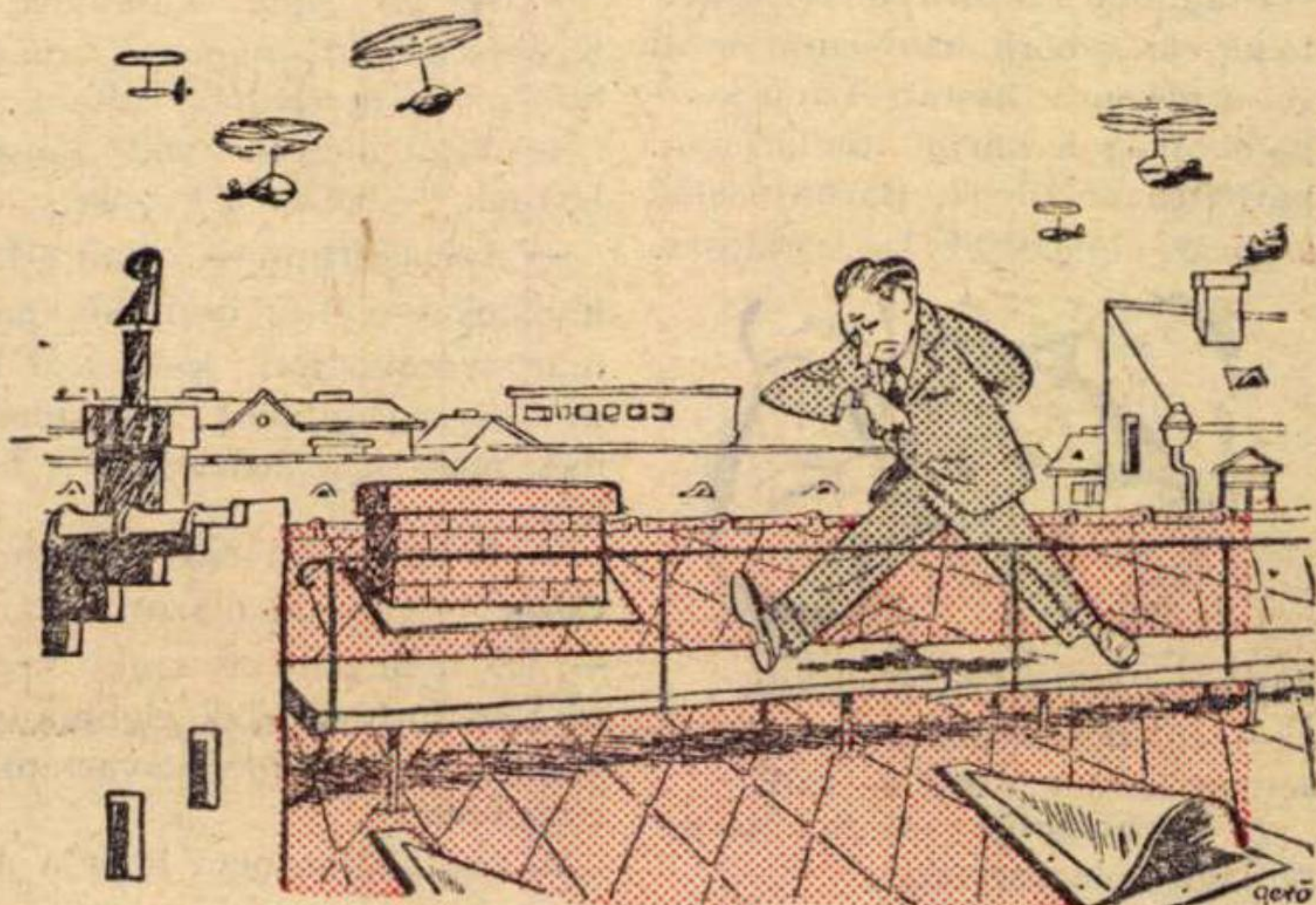
— Helyes! Na és hogy állunk a selejttel?...

Ez a praktikus gép

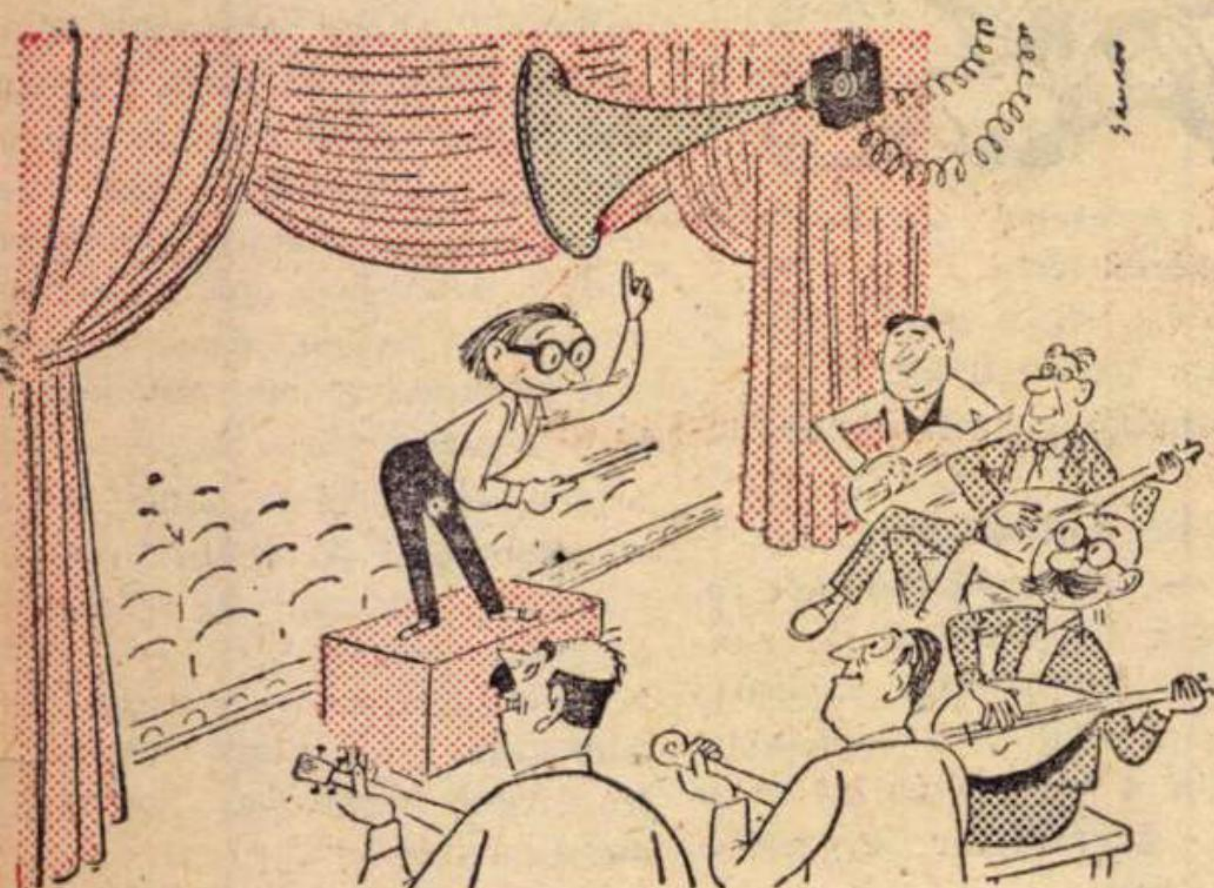
percek alatt összecsomózza az elszakadt cipőfűzőt...

Kapuzárás után

— Hol mászkál már megint az a taknyos?!

„Próbál" az üzemi pengetős zenekar

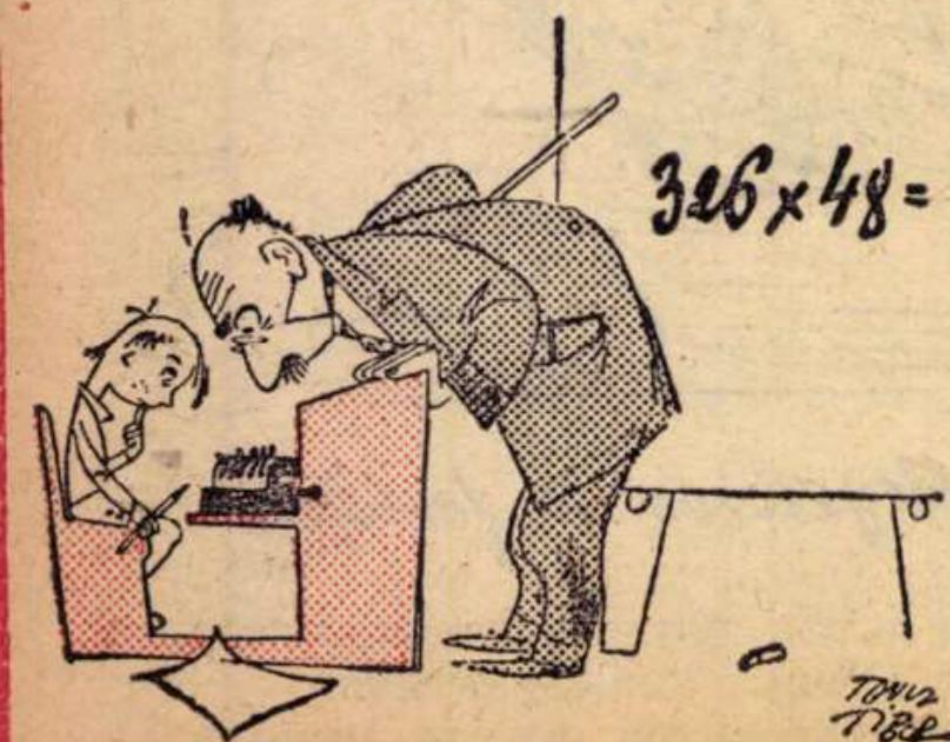
— Megértettétek? Amint megszólal a Toscanini-lemez, úgy tesztek, mintha játszanátok... Majd én megmutatom, hogy nem fogják szidni a mi kultúrmunkánk színvonalát!...

Kép a jövőből

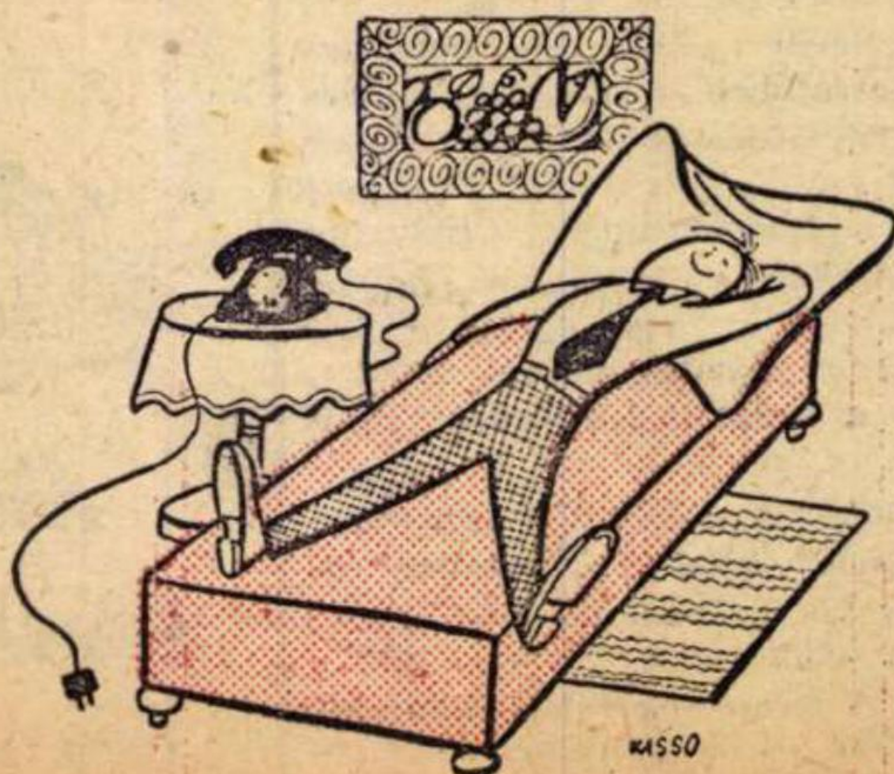

— Tudja, szomszédasszony, én már csak megmaradok a mosógép mellett, az anyám is ezt használta...

A (gép)-puskázó

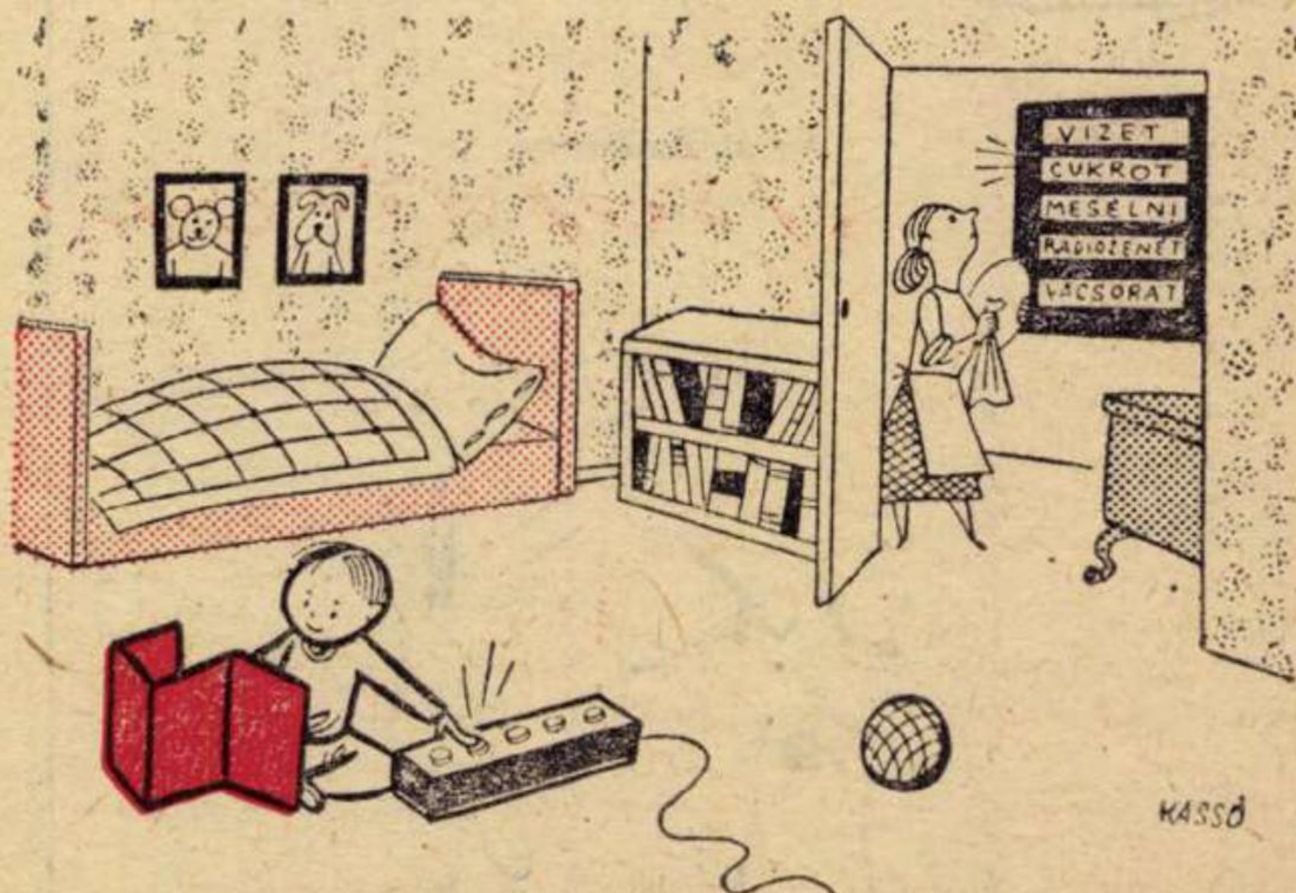
A technika egyik legnagyobb vívmánya

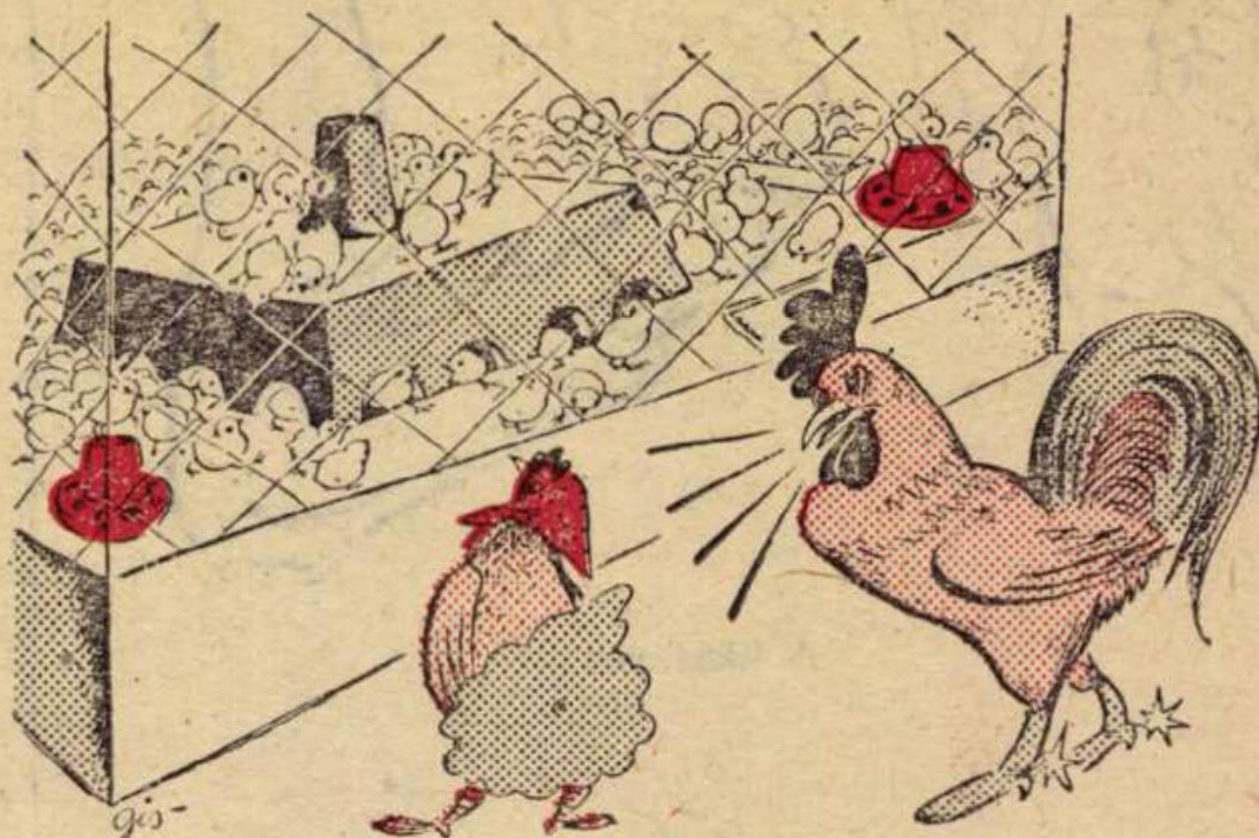
Egy középkori lovag érdekes kísérlete

Egy gombnyomásra

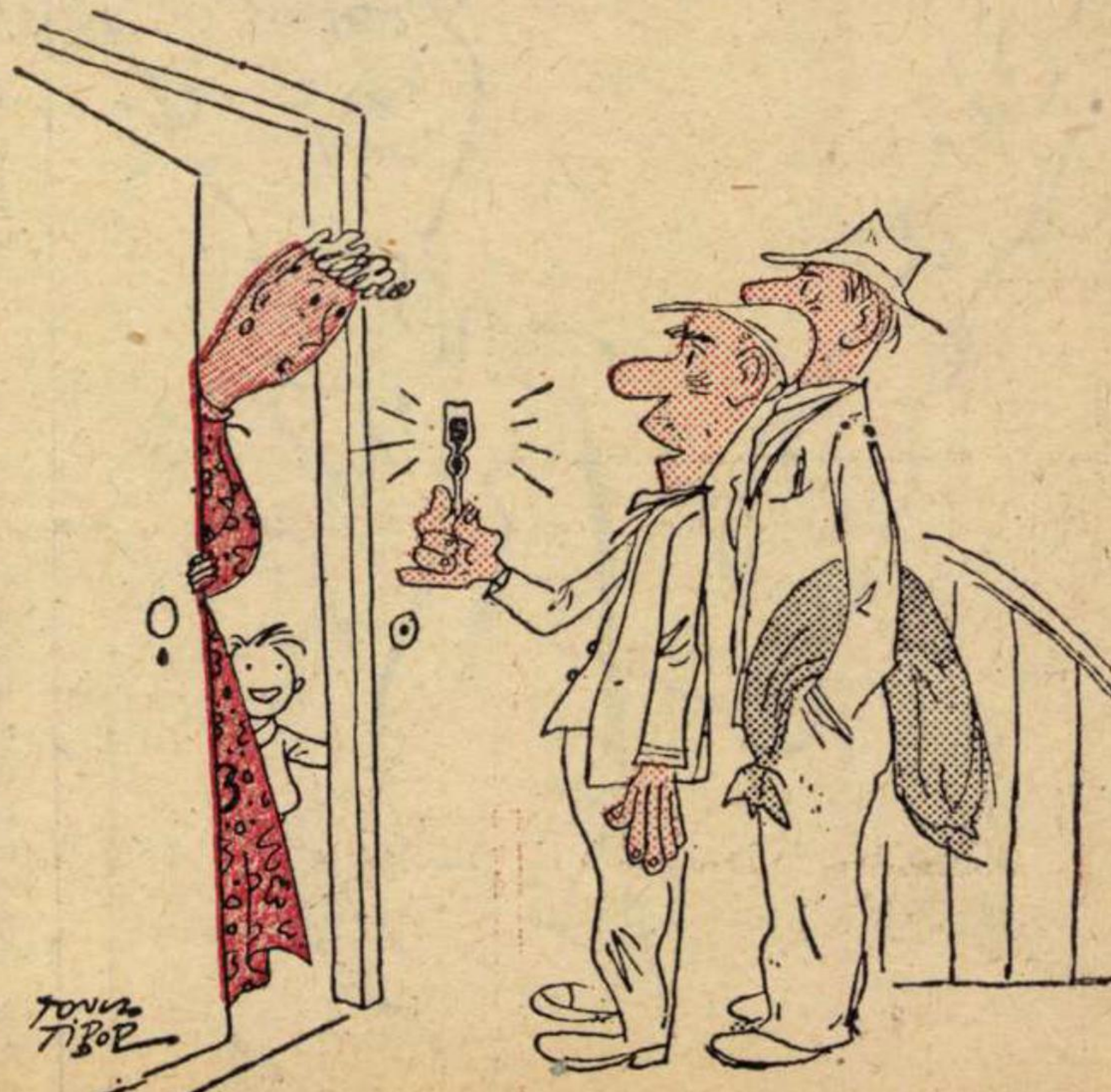

A keltetőgép előtt

— Ne légy féltékeny, én azért csak téged szeretlek...

Atomkorszak

— Meghoztuk a téli tüzelőt! Tessék mondani, ne hordjuk le a pincébe?

Kulturfront

AZ ÖTLET

Alig múlt el éjfél, amikor az írónak valami eszébe jutott. Valami kis ötlet, talán egy kis versre, karcolatra vagy akár egy novellára való. Jó ötlet, gondolta, de — nem fogom reggelig elfelejteni? Félálomban volt, a hirtelen támadt gondolat azonban gyorsan kiverte szeméből az álmot. Haragudott is magára, elsősorban azért, mert éjszaka sötétben orvul támad egy ötlete, ahelyett, hogy nappal, karosszékben, íróasztalnál jutna eszébe valami. Azért is mérges volt, mert már ezerszer megfogadta, hogy papírt és ceruzát tesz az éjjeliszekrényére, hátha támad valami ötlete. Egészségtelen pesszimizmussal nem készített be sem papírt, sem ceruzát, s most tessék, itt az ötlet. Ha elalszik, reggel már hiába töri a fejét, nem jut eszébe a dolog, s majd élete végéig szemrehányást tehet magának.

A szoba hideg volt, a takaró alatt meghitt meleg ölelte körül fáradt tagjait. Töprengett, noha tudta, hogy ez a tett halála. Fölkeljen? Ehhez össze kellene szednie minden erejét, s kérdés, elegendő lesz-e. Mégha nyáron jutott volna eszébe az ötlet, hagyján, akkor könnyebb felkelni. De ilyen nyirkos, hideg őszi éjszaka... Mi lenne, ha betanulná az ötletet? Esetleg versbeszedné, gyerekjáték egy-két rím közé szorítani, s úgy könnyebben eszébe jut reggel. Áh, hiú ábránd! Rímekkel együtt felejtené el. Az lenne a leghatásosabb, ha reggelig virrasztana. Erre a gondolatra ólmos álmosság rohanta meg, s ebből megtudta, hogy képtelen lenne megküzdeni a szendergés ördögével.

Félszemmel az éjjeliszekrényére pillantott. A lámpából kicsavarhatna egy szöget, félig úgyis kiáll, azzal belekarcolhatná az éjjeliszekrény ajtajába az ötletet, néhány szó az egész, belül természetesen, másnap elhívhatná az asztalost, az láthatatlanná fényezné a néhányszavas emlékeztetőt. De hogyan távolítsa el a feleségét a lakásból?

Ebben a pillanatban esküdni mert volna rá, hogy a felesége megmozdult, sőt mintha mondott volna is valamit. Már hallucinálok, gondolta kétségbeesetten. Feszülten figyelt. Felesége egyenletesen lélegzett. De hátha csak tetteti magát. Manapság az emberekben kevés az őszinteség, csak gyanakvást tapasztal az ember mindenfelé.

Pillanatokra elbóbiskolt az emberiség álnoksága fölött érzett bánattól, aztán ijedten riadt fel. Még emlékezett az ötletre, de a szíve hevesen dobogott a kiállott rémülettől. Majdnem elfelejtette a pompás gondolatot. Nincs más hátra, föl kell kelni, oda kell menni az íróasztalhoz és föl kell írni, aztán usgyi, vissza, fejest ugrani az ágyba, s nyugodtan aludni tovább. Elszánta magát, kiugrott, egyetlen mozdulattal, mint a rohamozó katona a lövészárokból. Erélyesen belelépett a papucsába, s óvatos léptekkel indult el az éjszaka homályában. Az egyik széket ügyesen ki tudta kerülni, de az alattomos parkett, amely különben nappal mindig példásan néma, akkorát reccsent, hogy ő maga is megijedt. A felesége ijedten kérdezte:

— Mit csinálsz?

Az író, aki terjengősségéről volt ismeretes, életében először szerette volna magát tömören kifejezni, két szóval, amely mindent megmond, s minden további magyarázkodást fölöslegessé tesz.

— Az íróasztalhoz megyek — mondta —, hogy felírjak egy ötletet.

Ő maga sem volt elégedett a válasszal, érezte, hogy nem sikerült megragadnia a lényeget. Ami különben felesége további kérdéséből is kiderült.

— Éjszaka? Miféle ötletet?

— Most jutott eszembe, mit csináljak! — mondta az író egy kicsit ingerülten.

— Miért nem tettél papírt és ceruzát magad mellé? Majd megfázol nekem, már régen volt tüdőgyulladásod.

Az író mindig is mélységes ellenszenvvel viseltetett a „Miért nem..." kezdetű kérdések iránt, de most különösen megmérgesedett. Hamarosan heves szóváltás kezdődött, amelybe egyre régebbi sérelmek kerültek bele. Veszekedés emlékezés nélkül mitsem ér, s ilyen alkalmakkor kiderül, hogy az emberek nem is olyan feledékenyek, mint azt ők maguk is hiszik. A szóváltásnak csak az vetett véget, hogy az író agyába szörnyű felfedezés hasított bele: elfelejtette az ötletet! Nagy ég, mi is volt az? Lázasan gondolkozott, de mindhiába. Halálos rémületben törte a fejét, de nem jutott eszébe a jó ötlet — mit jó, nagyszerű ötlet! Ebben a pillanatban ugyanis világosan érezte, hogy az ötlettel a halhatatlanság kopogott be hozzá éjnek idején. Élete főművének, egy kozmikus távlatú roppant regényciklusnak volt az alapeszméje, amely most visszaszökkent a végtelenbe. Segítség!

Ott gubbasztott reggelig íróasztalánál, s mialatt felesége édesen aludta a mártírok igaz álmát, kínjában egymás után agyalta ki az ötleteket, elkeseredetten vetette papírra az egyik gondolatot a másik után, de érezte, hogy egyik sem közelíti meg a legnagyobbat, amely ott bújkál kajánul az agya mélyén, tudata küszöbe alatt, néha egy-egy pillanatra megmutatja magát, de mielőtt megragadhatná, újra eltűnik.

Ettől a naptól kezdve lázasan kergette az elveszett ötletet, mint a boldogság kék madarát. Többet dolgozott, mint valaha írt, alkotott, számos díjat és kitüntetést nyert, de mégsem volt boldog, mert egyre fájt a szíve az elfelejtett ötletért, amelyről egyre világosabban érezte, tudta, hogy az volt az igazi.

Feleki László

EGY HUMORISTA LIDÉRCÁLMA

A Szegény Humorista pályafutásának delén írt egy szellemes cikket a saját nadrágszíjáról. A szerkesztő, akihez bevitte a kéziratot, vállon veregette, s szivarral kínálta. Ettől megrészegedve írt egy elmés karcolatot a felesége temperamentumáról. Ekkor csapott le a mennykő! A felesége tíz körömmel véste a saját karcolatát a Szegény Humorista arcába, utána összepakolt és hazaköltözött az anyjához.

Ezután egy humoros cikket írt az állandóan kölcsönkérő barátairól, akik erre megfogadták, hogy többé nem állnak szóba vele.

A Szegény Humorista még remélt. A kegyelemdöfést azonban az a cikk adta meg, amelyben halványan célzott a szerkesztő nagy füleire, s állandóan szortyogó csibukjára. A szerkesztő, mikor elolvasta a cikket, szó nélkül kidobta Szegény Humoristát, A Szegény Humorista erre rádöbbent, hogy akkor hibázta el az életét, amikor humoros cikkeket kezdett írni. Nekiült tehát és megírta a Rendkívül Komorhangú Történelmi Tragédiát. Azóta nincs semmi baj. A felesége visszaköltözött hozzá, a barátai újból kölcsönkérnek tőle, a szerkesztő ismét vállon veregeti és szivarral kínálja.

Papp László

ELDŐLT AZ ARTISTAVILÁG NAGY VITÁJA

Győzött a klasszikus bohóc

Rajzolónk így képzeli

(Szobrokat készítenek a Mezőgazdasági Múzeum számára a Mezőgazdasági Kiállítás díjnyertes állatairól)

— Mit bámul? Jelentse a mesternek, hogy itt a modell!

TÁVIRAT

MADÁCH SZINHÁZ IGAZGATÓSÁGA BUDAPEST

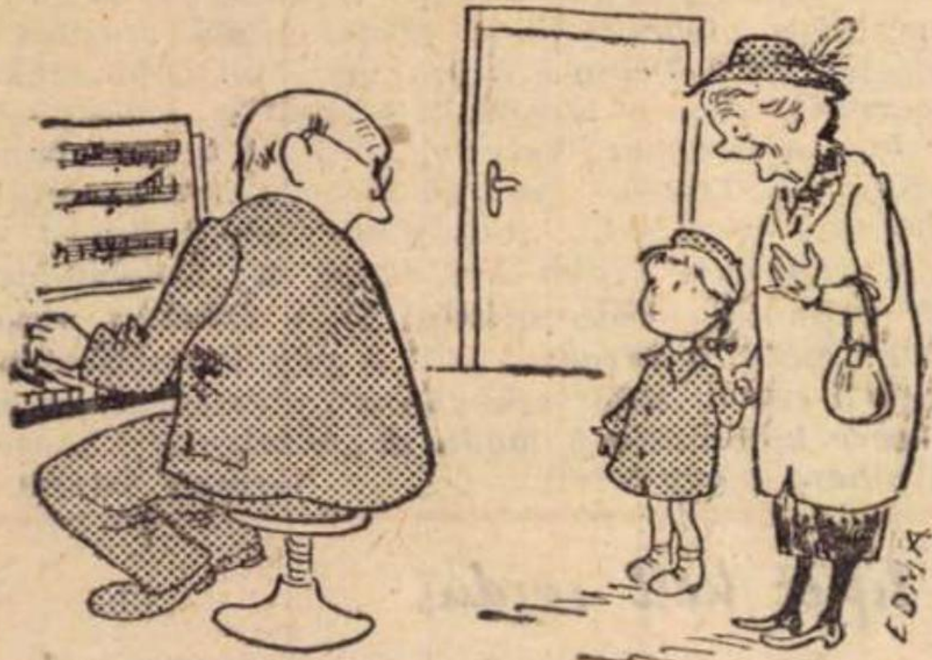
NÓRÁT LÁTTUK STOP DE NEM HALLOTTUK STOP SZÉKEK RECSEGNEK ROPOGNAK STOP KÁR A SZÉP ELŐADÁSÉRT STOP DARAB MARADHAT A SZÉKEKET CSERÉLJÉK KI STOP STOP STOP

AZ EGYETLEN MEGOLDÁS

— Majd én megmutatom, hogy ma fogjuk látni a híradót is!

Meghallgatás volt A RÁKOSI MÁTYÁS KULTUROTTHONBAN

— Azt hiszem, a gyerek még nagyon kicsike...

— Ki beszél itt a gyerekről? Én akarok énekelni!

A MÉH SZEKSZÁRDI MŰSOROS ESTJÉN A BELÉPŐDÍJ HULLADÉKPAPIROS VOLT

— Kérek három támlásszéket!

MI A KÜLÖNBSÉG A FÉNYKÉP ÉS A KÉPZŐMŰVÉSZET KÖZÖTT!

(Ha a fényképezést a XVI. században már feltalálták volna)

II. Lajos holttestének feltalálása festményen és fényképen

Le a bürokráciával!

Az 5-ös autóbuszon ESTE

Kedves ismeretlen kalauznő és gépkocsivezető kartárs!

Belőlem a felháborodás beszél. Igen, fel vagyok háborodva, éppen ezért újra bocsánatot kérek ezúttal annak az alacsony, barna és a magas, szőkebajuszos fiatalember nevében.

Emlékszel, te kedves, tréfás hangú kalauznő, arra az ellenszenves, alacsony, barna fiatalemberre, aki szeptember 19-én este kilenc óra körül az 5-ös autóbuszon tapintatlanul szót emelt, mert túlvitte a megállón a busz?

Pedig milyen mulatságos volt! Amikor túlhaladt a busz a megállón, a fiatalember nevetséges ugrándozásokba kezdett, és úgy szaladgált egyik ajtótól a másikig, mint a csapdába esett egér.

És te, kedves ismeretlen kalauznő, mint amikor a virágra rásüt a napsugár, úgy derült fel arcodon a mosoly. Talán akkor borult el egy pillanatra a tekinteted, mikor az a nevetséges figura, nem értve a kedves tréfát, durván bekopogtatott a vezető szentélyébe.

Persze, a kocsi nem állt meg, hanem tovább ment a legközelebbi megállóig. Mikor pedig az a tapintatlan fráter azt mondta, hogy feljelent, te majdnem mosolyogva mondtad: „úgysem állnak szóba vele“.

És aztán, a kellő lélektani pillanatot kihasználva, közölted, hogy: „az utas ne legyen marha“. Szépcsengésű hangod betöltötte a kocsit.

Ezekután igazán nem csoda, hogy kijöttél a sodrodból, mikor a végállomáson az a szőkebajuszú fiatalember melléd lépve, azt mondta: „én elmegyek tanúnak, de maga ellen vallok, mert az utasnak volt igaza“.

Ezekután továbbmentem. De nem sokáig. Alig indultam el, hangos szóváltás állított meg. Visszanéztem, és a felháborodástól némán, mint egy kövület, szemléltem az eseményeket.

Te... te... kedves, atlétatermetű hős, te kocsivezető! Ahogyan jöttél a nyivászta, ellenszenves alak felé, a sarki lámpa sárga fénye elömlött férfias alakodon. Csodálatos volt. És ez a minősíthetetlen ifjú — most is remegek a felháborodástól — elszaladt.

Így te, mosolygós kalauznő, és a másik, akit csak úgy messziről láttam, csupán szavaitokat küldhettétek utána. Az utca kövezetén kopogott a veretlenül maradt utas lépte.

Nos, kedves ismeretlen kalauznő és kocsivezető kartárs, vannak még objektív nehézségek. Nem mindenki érti, hogy a közlekedés megjavítása az utasok érdeke, és hogy minden értük történik.

Egy őszinte együttérzéstől eltelt állandó 5-ös busz-utas

Utóirat: És ti, jámbor olvasók, akik néha utasok vagytok, lássátok be, így is jó ez a cikk, aláírás nélkül, mert erős emberek az 5-ös busz sofőrjei, és az álmoskönyv szerint sofőrtől pofont kapni fájdalmat jelent... (Illetékesek a nevem, címem a szerkesztőségben megtudhatják.)

Az 5-ös autóbuszon REGGEL

Hétfő reggel a zsúfolt 5-ös autóbuszon préselődtem munkahelyem felé, s feltűnt, hogy a kalauz rengeteg munkája mellett többször is hangosan megkérdezte: „Nem vesztette el valaki csütörtök reggel ilyen időtájban egy értéktárgyát?“ — Jelentkező nem volt.

A Vörösmarty téren felszállt a kocsira egyik barátom, és amikor a kalauz előbbi kérdését megismételte, meglepetten kiáltott fel: De igen, a karórámat! A kalauz megkérdezte, milyen volt az óra, s miután megállapította az azonosságot, közölte, hogy az óra a talált tárgyak irodájában átvehető. Barátom szinte szóhoz sem tudott jutni az örömtől és a csodálkozástól.

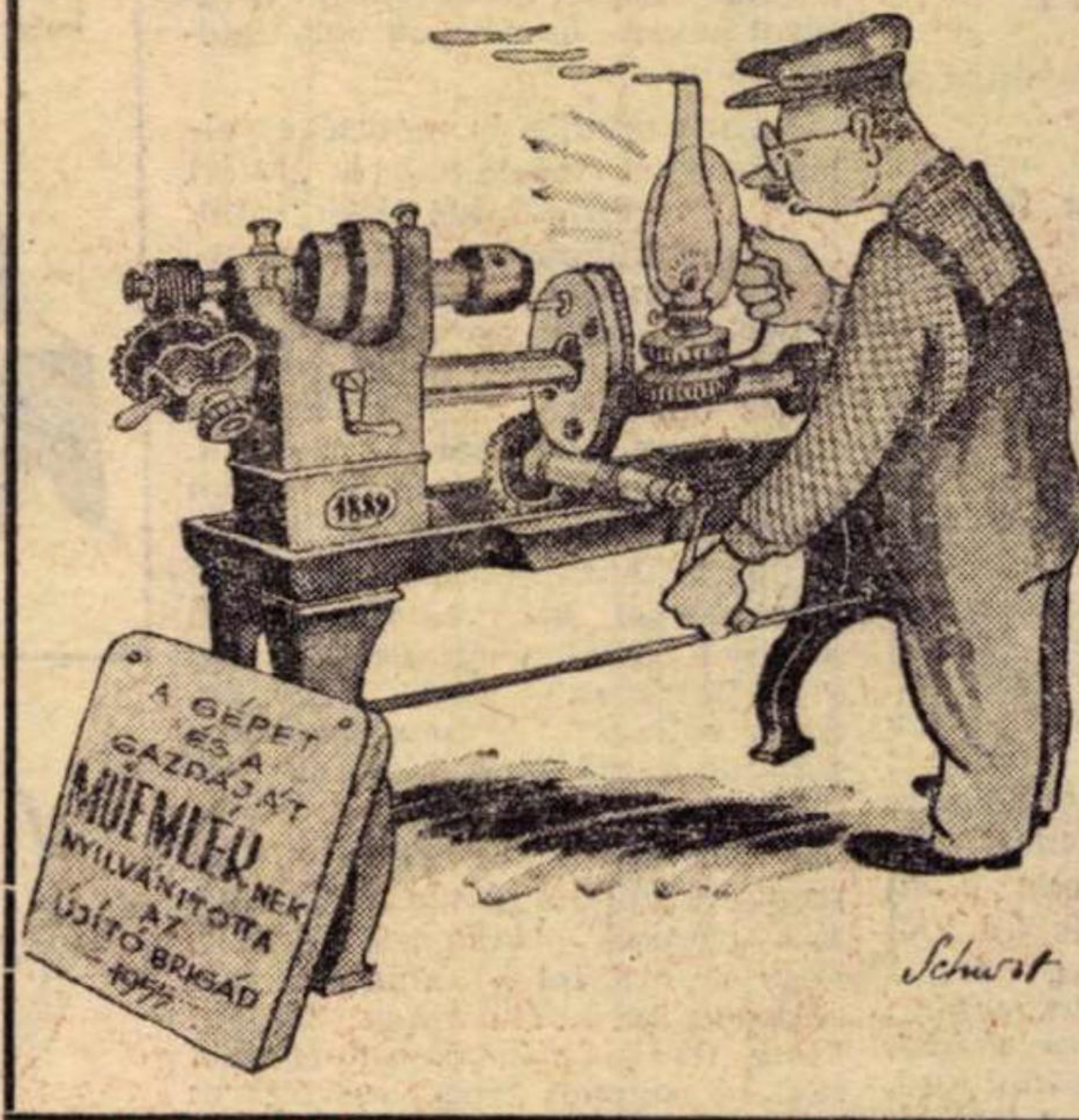
A kalauz kérdésemre elmondotta, hogy azon a bizonyos csütörtök reggelen látta, amint az egyik utas lehajolt és a busz padlójáról valamit felvett, majd igyekezett azt észrevétlenül a zsebébe süllyeszteni. A kalauz közbelépett és a talált tárgyat az utastól átvéve, megfelelő helyen leadta. És a barátom hétfő délelőtt már örömmel csatolta karjára elveszettnek hitt óráját.

Azért közlöm a Ludas Matyival ezt a kis történetet, mert a kalauznak nem lett volna kötelessége nap-nap után felhívni az utasok figyelmét arra, hogy talált tárgyak irodája is létezik, ahol barátomnak eszeágában sem volt érdeklődni órája sorsa iránt. A hitelesség kedvéért ideírom a kalauz nevét is: Papp Bertalan.

Kívánok a Fővárosi Autóbuszüzemnek, de főleg az utazóközönségnek minél több ilyen udvarias kalauzt.

Z. J.

Aki ragaszkodik a régi géphez, és a régi munkamódszerekhez

Nadrágtalan lettem...

A dolog úgy kezdődött, hogy először a mama sajnált engem, egyéves kisfiát. De egyúttal mérgelődött is, mert alig tudta rámhúzni a 2-es guminadrágot, amelyet jobb híján megvásárolt. A nadrág azonban nagyon szorította a combomat, derekamat, rendkívül kényelmetlen volt és nem csoda, hogy egész nap sírtam, üvöltöttem, — amíg végül is nadrág nélkül maradtam.

Elmúlt három hét és most már én sajnálom a mamát. Hiába talpal velem minden nap, más mamákkal együtt az egyik üzletből a másikba, — egész Pécsett nincs nekemvaló 4-es gumi- vagy nylonnadrág. Kettes ugyan kapható, de az már az én tizkilós termetemre szűk.

Ha esetleg a legifjabbak szavára nem hallgatnának a bácsik és nénik, legalább mamáink kedvért küldjenek Pécsre is nekünk való guminadrágot, mert szégyeljük magunkat nadrág nélkül.

Weidinger Jánoska
Pécs, Kalinin u. 3.

★

Hasonló panaszt küldött szerkesztőségünkhöz a 16 hónapos Gömöri Erzsike Miskolcról, (Malinovszki út 1.). Valamit mégis csak kellene csinálni: legalább 4-es guminadrágot.

Ludas Matyi elintézte...

A „Méregdrága vízcsapszerelés“ címmel megjelent panaszt a helyszínen kivizsgáltuk és megállapítottuk, hogy a XI. kerületi Vegyesipari Javító Vállalat hibásan készítette el a számlát. Ezért utasítottuk a vállalatot, hogy készítsenek el egy új számlát és azt juttassa el azonnal a megrendelőhöz. A vállalat által helyesbített számlát felülvizsgáltuk. Az új számla szerint a panaszos a javításért 450 forint helyett 325 forint 10 fillért fizet.

Hajós György ip. oszt. vez.
Bp. Városi Tanács VB

Az érdekeltek hozzászólnak

A Ludas Matyi 34. számában megjelent „Magos bosszúság“ cikkben közölt panaszt a helyszínen kivizsgáltuk. A Földművelésügyi Minisztérium és a Kertészeti Kutató Intézet megbízottaival megállapítottuk, hogy a lezárt tasakokban kiszolgáltatott magból fejlődött zöldségféleségek fajtaazonosak megtalálhatók a kertészetben. Sajnálatos tévedés folytán azonban a termelőszövetkezet kertészetében a korai káposztamagot vetették el a téli káposzta helyett, a téli káposztamag helyett pedig a nyárit vetették el. Ebből adódott aztán, hogy a nyári káposzta később, a téli káposzta pedig korábban fejlődött ki.

Csatári Szűcs Kálmán
Kertészeti Kutató Intézet

Különös üvegcsere Oroszlányban

Furcsa szokás honosodott meg épülő városunkban lévő Bányászellátó Vállalathoz tartozó Kiskereskedelmi Vállalat csemegeüzletében. Minden olyan egyént „igazoltatnak“, aki üvegedényt ad vissza. Olyan üvegekről van szó, amelyekben ital vagy élelmiszer volt, és a bolt betét ellenében adott ki.

Miért szükséges a vevő neve, címe és aláírása az öt forint betét visszafizetésénél? Sehogy nem fér a fejembe. Nevetséges, hogy egy lecsós-üveg visszaváltásához személyi igazolvány szükséges! Ezt már szóvátettem az üzletvezetőnél és Tatabányán, az áruforgalmi osztály vezetőjénél, de úgylátszik, süket fülekre találtam, mert az „igazoltatás“ tovább folyik.

Király Ferenc,
Oroszlány, 40. szálló

Hol az állvány?

1954-ben a pécsi Kossuth Lajos utcai tanítóképzőintézetet átalakították és tatarozták. A munkát az Általános Építő és Kisipari Szövetkezet végezte. Mivel az iskolát műemlékké nyilvánították és ezért eredeti homlokzattal óhajtották helyreállítani, a homlokzat tatarozása elmaradt, mert arra külön kellett pénzt igényelni.

1955-ben a felettes szervek az igénylést jóvá is hagyták, úgy hogy az iskola vezetősége a Pécsi Tervező Irodával közel 12 000 forintért megterveztette a homlokzatot. Ezekután már csak a kivitelezés hiányzott. A munkát az Általános Építő Kisipari Szövetkezet el is vállalta volna, ha nem jelenik meg a színen a Pénzügyi Közlöny júniusi száma, amely megtiltja a szövetkezetnek az 50 000 forinton felüli munka elvállalását. Ez egymagában még nem konfliktus, de ami utána következik, az annál is több.

A városi tanács állami vállalat kijelölését forgatta agyában. A forgatás közben az Épületkarbantartó Vállalat gyengének, vagy ahogy nevezték: kiskapacitásúnak bizonyult, ezért a megyei tanács az Építő és Tatarozó Vállalatot jelölte ki a műemlék helyreállítására.

A vállalat elvégezte volna a tatarozást, de nem rendelkezett állványzattal, mely nélkül lehetetlen falramászni. (Elvégre nem azért „építő és tatarozó“ a neve, hogy állványa is legyen!) Nosza, megindult a széleskörű kutatómunka. Hosszas és kitartó keresés után meglelték az É. M. Baranya megyei Építőipari Vállalatot, melynek volt ugyan állványa, kölcsön is adta volna, ha a csőbilincsek külföldről megérkeztek volna.

Állvány hiányában az Építő és Tatarozó Vállalat a szerződést visszamondta, a megyei tanács a kijelölést visszavonta.

Közben az iskolaépületről nagy darabokban hullik a vakolat a főutca járókelői nyakába és a befalazott üzletek helyei tatarozatlanul csúfítják a várost. Ha pedig az idei állványkutatás is eredménytelen marad, akkor történetünk tovább folytatódik a jövő évi tatarozási szezonban.

(Mint önzetlen nyomravezető, elárulom: van állvány a szemklinikán, az Alkotmány utcában is láttam a járdaszélen, s ha még ez sem elég, csinálni kell. Ilyen nagy tatarozás és a műemlék is megérdemli. Különben Pécsett ezzel nem szűnik meg a tatarozás, az állványok többször is használhatók.)

Gáldonyi Béla,
Pécs, Rákóczi út 28.

Ládabontás – akadályokkal

Amikor az exportra szánt drótgyártógép elkészült, gondosan becsomagolták egy hatalmas ládába, s a TECHNOIMPEX Külkereskedelmi Vállalat vasúton, majd hajón útnak indította a rendelő cég címére, a tengerentúlra.

A tengerentúli cég nagy örömmel fogadta a várva-várt szállítmányt. Ám az örömbe kisvártatva némi üröm is vegyült: hogyan kell kibontani a ládát anélkül, hogy a gép közben meg ne sérüljön? A megállapodás szerint ugyanis a szállító fél semmiféle felelősséget nem vállal a gépért, ha a ládát nem a „ládabontási utasítás“ szerint bontják ki. De hol van a „ládabontási utasítás“? Seholsem találták. Nyilván nem érkezett meg a szállítmánnyal. A tengerentúli cég beszállíttatta a ládát, s benne a gépet a raktárba, és várt, hátha pótlólag megérkezik a „ládabontási utasítás“. Nem érkezett meg. Pedig a gépre egyre nagyobb szükség lett volna. A cég megbízottja elment a helybeli magyar kirendeltséghez, kereste, sürgette a „ládabontási utasítás“-t. Telefon, távirat Budapestre: „Kérjük a ládabontási utasítást.“ „Elküldtük“ — hangzott a válasz. A cég várt újabb két hetet, a „ládabontási utasítás“ azonban változatlanul nem érkezett meg. Ekkor már annyira sürgőssé vált a gép üzembehelyezése, hogy a cég a „saját szakállára“, másszóval: saját felelősségére kibontatta a ládát. A „ládabontási utasítás“ ott pihent a gép tetején.

György István

Nem csak a liftet kell szidni

— Látja!? Miért mindig csak engem szidnak?

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál, Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.